

Ojstrica 2350m Kamniško-Savinjske Alpe SLO

02.01.2013 petorka koju su činili Dejan (HPD Sveti Šimun), Bogdan (HPD Sokol Zagreb), Diana, Sanda i ja usprkos svim lošim prognozama krenula je na Branu, vrh u Kamniško-Savinjskim Alpama u Soveniji. Ukratko, došli smo do 200-tinjak metara pod vrh i snježna mećava vratila nas je u dolinu. Pitate se kakve to veze ima s Ojstricom? Pa eto da nam tjedan ne prođe a nismo se nigdje popeli, Sanda, Diana i ja odlučili smo se u petak poslijepodne uputiti opet u te iste Alpe ali cilj je bila Ojstrica. Krenuli smo putem preko Laškog i Celja prema Logarskoj dolini uz obavezna stajanja na Petrolu i u jednom nazovimo ga drugačijem „kava bar-u Zmajeva votlina“. Oko 22 sata stižemo kod penziona Raspotje što je i naša polazna točka za koču na Klemenčoj jami (najstariji Slo planinarski dom!!)

Dobrano natovareni za oko sat vremena hoda stižemo do koče. Zimska soba je zaključana! Koča naravno ne radi što smo i znali. Tražimo gdje prespavati. Opcija je u drvarnici koja je malena i šuplja na sve strane ili....???? Srećom imam broj domara i zovemo da nam da neko rješenje. Nakon razgovora i dalje ne znamo zašto je zimska soba zaključana ni gdje je ključ ali imamo alternativu. Preko improviziranih nazovimo to stepenica, makar nije bilo ni blizu tome (naslagane klupe i kanta za smeće) penjemo se kroz malena vrata u neko opet improvizirano potkrovilje. Biti će dobro, bolje nego drvarnica. Propuh na sve strane ali dobro je. Na kuhalu spremamo večeru (fini mini juha), zavlaćimo se u vreće i pijemo 0,5L Laško tablete za spavanje. Razgovor se odužio do dugo u noć a u 5,15 je ustajanje. Kad ste u planini s dvije djevojke, ustajanje oko 5 ujutro znači polazak tek oko 7,00, ako imate sreće. Tako je i bilo. Abseil iz sobe, moram priznati i meni je prvi puta u životu da iz „sobe“ izlazim spuštajući se po užetu, i krećemo. Od koče put nas vodi prema Škarjama. Snijeg je uglavnom dobar i dobro drži derezu. Putem prema Škarjama vjetar sve više pojačava i sve je jači.

Napredujemo po planu. Na samim Škarjama doslovno orkanski udari vjetra koji nas je u nekoliko navrata prizemljio. Prolazimo i to. Da spomenem da je dan bio kada se zanemari taj vjetra gotovo idealan, sunčan. Spuštamo se preko Škarja i krećemo prema vrhu. Lagano se penjemo kroz snježne kuloare i uživamo, sretni smo. Putem prema vrhu Ojstrice pogled se pruža prema mnogim vrhovima Kamniško-Savinjskih Alpi kao što su Planjava, Brana, Turska Gora, Rinke, Skuta, Mrzla Gora pa čak i Grintavec. Snježna idila bijelih vrhova sa zelenim borovim šumama u podnožju. Nakon 5 sati uspona dolazimo i na Ojstricu. Vjetar je toliko jak da smo na vrhu svega možda dvije minute. Spuštamo se u zavjetrinu, odmorimo i krećemo put koče. Spust teče uglavnom vrlo dobro, osim opet onog istog orkanskog vjetra na Škarjama. Poslije tog detalja, rasterećeni i ispunjeni hodamo prema dolje. Stižemo do koče i opet smišljamo kako se popeti u našu „sobu“ da pokupimo ostatak stvari, jer kanta nam je pukla. Rekuperiranje i regeneriranje i krećemo na završnih sat vremena spusta, skroz u dolinu. Stižemo da auta, raspremamo se i nevoljko krećemo prema Zagrebu. Opet usputne stanice, Celje, Laško.... Krenuli u 18,00h, stigli u Zg. oko 24,00h. Dali nam je bilo dobro zaključite sami!!!!

Antonijo Toni Begić

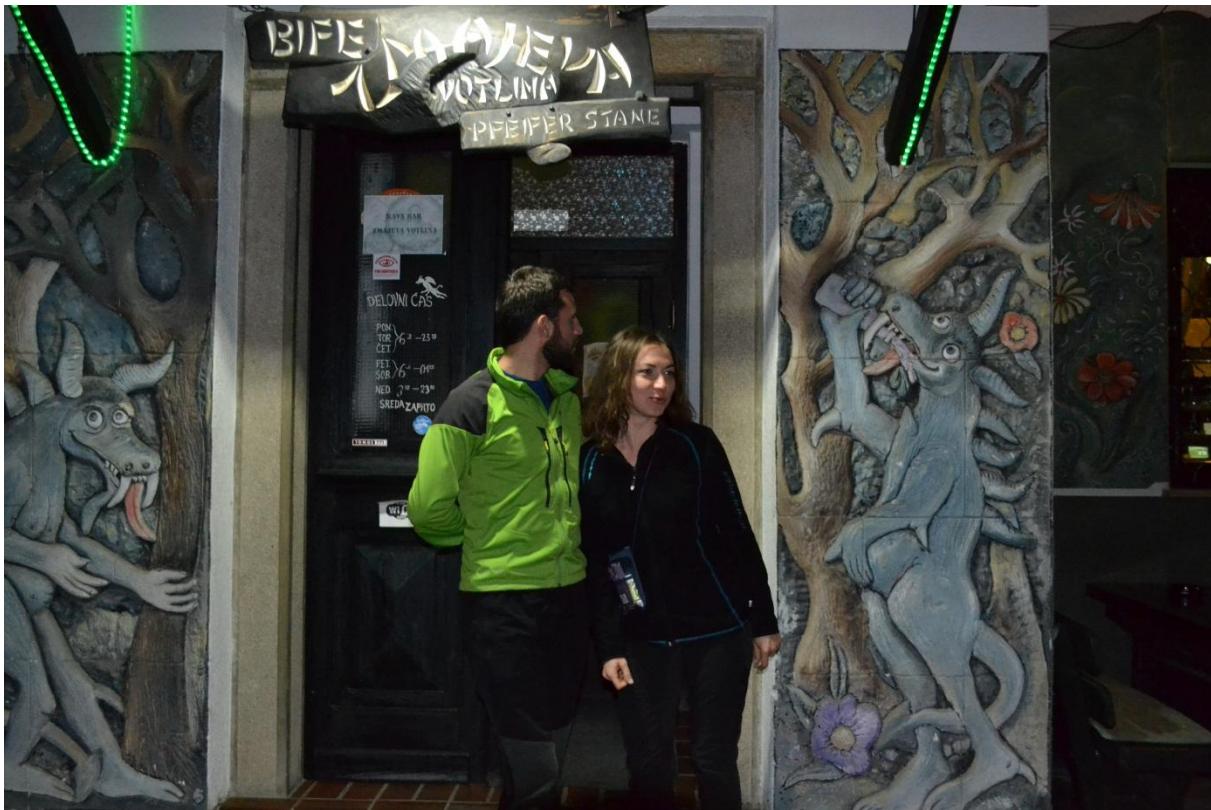

Foto ; Diana Petričević

; Sanda Banović